

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/278/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5613204511
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5613204511.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ K. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom vo C. XX a 2/ K. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom vo C. XX, v konaní o splnenie povinnosti zaplatiť sumu 5.171,63 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 5C/99/2013-67 zo dňa 30.08.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **z r u š u j e** a v zrušenom rozsahu mu vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa žalobca prostredníctvom právneho zástupcu domáhal voči žalovaným v 1/ a 2/ rade splnenia povinnosti zaplatiť sumu 5.171,63 eur, úrok z omeškania vo výške 187,36 eur, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.259,05 eur od 24.10.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalovaným v rade 1/ a 2/ prvostupňový súd náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení prvostupňový súd uviedol, že žalobca v žalobe neopísal rozhodujúce skutočnosti tak, aby z nich bol zrejmý skutkový dej (skutok), na ktorého základe sa uplatňuje právo, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu a vylučuje tým možnosť zámeny s iným skutkovým dejom. Ďalej dôvodil, že z tvrdení žalobcu uvedených v žalobe vyplynulo, že žalovaným boli na základe zmluvy o spotrebnom úvere poskytnuté peňažné prostriedky vo výške 4.248,82 eur, ktoré sa žalovaní zaviazali splácať v mesačných splátkach vo výške 96,46 eur, v počte splátok 60. Žalovaná suma pozostáva z istiny úveru vo výške 3.309,05 eur, z úroku vo výške 1.399,28 eur, z úrokov z omeškania vo výške 423,81 eur a z poplatkov vo výške 89,49 eur. Uvedené vymedzenie skutkového deja je podľa okresného súdu príliš všeobecné, neurčité, teda nepostačujúce a rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých si žalobca uplatňuje svoj nárok, nie sú opísané v požadovanom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu a vylučuje možnosť zámeny s iným skutkom. Podľa okresného súdu je potrebné zdôrazniť, že v žalobe absentuje tvrdenie, za aké konkrétne obdobie vznikol žalovaným dlh. Žalobca síce uviedol, ktoré splátky (označením ich splatnosti) žalovaní uhradili, neuviedol však dátum ich úhrady. Zo žaloby podľa okresného súdu nie je zrejmé, a to ani po výzve súdu, ktoré splátky žalovaní neuhradili; v prípade neuhradených splátok žalobca neuviedol ich výšku, ani obdobie, ku ktorému prislúcha každá neuhradená splátka. Žalobca taktiež v žalobe neuviedol, aká čiastka z dohodnutej splátky sa vzťahovala na istinu úveru, aká na úrok, prípadne na ďalšie položky. Uvedené rozlíšenie má podľa prvostupňového súdu význam v situácii, ak veriteľ vyhlási predčasnú splatnosť, resp. odstúpi od zmluvy (z dôvodu nesplácania úveru dlžníkom), keďže po zosplatení úveru prislúchajú veriteľovi úroky z omeškania, nie zmluvné úroky. Pri špecifikácii časti žalovanej sumy 3.309,05 eur žalobca uviedol spôsob jej výpočtu, pri ktorom zohľadnil rozsah, v akom boli žalovanými uhradené splátky započítané na istinu úveru. Ďalej prvostupňový súd dôvodil, že žalobca však neuviedol v žalobe tvrdenie, kedy došlo k odstúpeniu od zmluvy, ktoré je významné pre rozlíšenie, za aké obdobie žalobcovi prislúchajú úroky a za aké obdobie úroky z omeškania. Na základe uvedeného

tvrdenia bude zrejmé, či žalobca správne započítal žalovanými uhradené sumy na úroky, čo má vplyv na riadne vyčíslenie istiny úveru. Pri uvedení špecifikácii časti žalovanej sumy 1.399,28 eur (predstavujúcej úrok) a sumy 423,81 eur (predstavujúcej úrok z omeškania) spôsob výpočtu (vrátane vstupných údajov) nekorešponduje s celkovou sumou, ku ktorej sa má uvedeným výpočtom dospieť. Vyčíslené úroky (1.399,28 eur) prislúchajú podľa tvrdení žalobcu obdobiu od 07.07.2008 do 08.12.2011, avšak aj v tomto prípade absentuje tvrdenie o dátume odstúpenia od zmluvy, na základe ktorého bude možné posúdiť, za aké obdobie prislúchajú žalobcovi zmluvné úroky a za aké nie. Žalujúca strana nepredložila žiadny dôkaz preukazujúci tvrdenie žalobcu o odstúpení pôvodného veriteľa od zmluvy a rovnako neodôvodnila svoje tvrdenie o splatnosti pohľadávky dňa 14.05.2009. Neurčitým spôsobom je podľa okresného súdu vymedzený aj nárok na zaplatenie poplatkov vo výške 89,49 eur. Žalobca síce špecifikoval, z čoho pozostáva uvedená suma, v žalobe však absentuje tvrdenie, ku ktorým konkrétnym mesiacom prislúchajú jednotlivito uvedené poplatky, či už za vedenie úverového účtu alebo za upomienky. Prvostupňový súd poukázal na význam riadneho doplnenia žaloby o uvedenie vyššie uvedených náležitostí, ktoré nemožno v žiadnom prípade podceňovať. Nepochybne sú s ním spojené významné procesnoprávne, ako aj hmotnoprávne dôsledky. Ďalej dôvodil, že z hľadiska procesného práva je dôležité, aby riadnym a nezameniteľným vymedzením nároku bola vylúčená možnosť zámeny s iným nárokom, ako aj možnosť uplatnenia toho istého nároku (rovnakého plnenia na tom istom skutkovom základe) v ďalšom konaní, čo súvisí s prekážkou začatej, resp. rozhodnutej veci. Preto je potrebné zotrvať na dodržaní požiadavky riadneho a nezameniteľného uplatnenia nároku. Riadne vymedzenie a preukázanie splatnosti dlhu má bezpochyby význam z hľadiska stanovenia vzniku omeškania s peňažným plnením (v prípade, ak sa dlžník dostane do omeškania) a nepochybne má význam aj z hľadiska ďalších právne významných inštitútov hmotného práva, ktoré súvisia s uplatneným nárokom a s jeho súdnou vymáhateľnosťou. Okresný súd zdôraznil, že je procesne neprípustné, aby žalobca svoju povinnosť opísania rozhodujúcich skutočností a povinnosť tvrdenia nahradil v žalobe odkazom na pripojené listinné dôkazy. Uvedená skutočnosť by v konečnom dôsledku znamenala, že povinnosť účastníka tvrdiť skutočnosť by bola nahradená vyčítaním uvedených skutočností z listinných dôkazov zo strany súdu. Listinné dôkazy, na ktoré žalobca odkazuje v žalobe, slúžia na preukázanie tvrdení žalobcu uvádzaných v žalobe, žiadnu inú funkciu nesmú mať. V prípade, ak by súd zisťoval z pripojených listinných dôkazov skutočnosť, ktoré majú byť obsiahnuté v žalobe a ktoré má povinnosť tvrdiť žalobca, príp. iná dotknutá procesná strana, došlo by tým nepochybne k porušeniu zásady rovnakého postavenia účastníkov konania, keďže naznačenú povinnosť tvrdenia by namiesto účastníka konania plnil súd. V nadväznosti na vyššie uvedené skutočnosti zdôraznil, že absencia vyššie uvedených náležitostí v žalobe nemá za následok odmietnutie podania postupom súdu podľa ustanovenia § 43 O. s. p. Poukázal na to, že napriek absencii uvedených náležitostí v žalobe nemá žaloba také procesné nedostatky, pre ktoré nemožno pokračovať v konaní a ktoré bránia jej vecnému prejednaniu. Vzhľadom na to, že žalobca nedoplnil žalobu ani na výzvu súdu v zmysle poučenia súdu a v požadovanom rozsahu nesplnil povinnosť tvrdenia v časti žalovanej istiny, súd sa potom ďalej nezaoberal príslušenstvom istiny. Žalobca napriek tomu, že bol predvolaný na súdne pojednávanie, na ktorom mal vytvorený priestor pre doplnenie žaloby, sa pojednávania nezúčastnil a nepožiadaval o odročenie z dôležitého dôvodu.

O náhrade trov konania okresný súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaným v 1/ a 2/ rade, ktorí boli v konaní úspešní v celom rozsahu, vzniklo právo na náhradu trov konania voči žalobcovi, v konaní neúspešnému. Žalovaní si neuplatnili náhradu trov konania, z tohto dôvodu súd im náhradu trov konania nepriznal.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Poukázal na to, že so zamietnutím žaloby nesúhlasí, keďže k preukázaniu dlžnej sumy predložil výpis z bankovej knihy s názvom vyčíslenie pohľadávky z úveru, pričom tento listinný dôkaz je generovaný bankovým systémom, ktorý je certifikovaný a podlieha dohľadu Národnej banky Slovenska. Úmyslom zákonodarcu po novele § 172 ods. 1 O. s. p., ktorou bolo vypustené ustanovenie, ktoré priznávalo právo na zaplatenie peňažnej sumy, ktorá sa opiera o výpis z kníh tuzemského peňažného ústavu, bolo predísť prípadnému zvýhodňovaniu peňažných ústavov v pozícii veriteľov a nie znížiť výpovednú a dôkaznú hodnotu tohto dokladu. Predmetný doklad je relevantný dôkaz na preukázanie dlžnej sumy, nakoľko je vyhotovovaný bankovým systémom, ktorý nie je možné fyzicky ovplyvniť a nie je možné zasiahnuť do jeho výpočtov a vykonávaných operácií. Zároveň žalobca predložil súdu platobnú históriu, z ktorej je zrejmý prehľad transakcií o úvere a v písomných podaniach svoj nárok zdôvodnil. Žalobca má za to, že svoj nárok preukázal dostatočne a zároveň ho špecifikoval a

pripojil listinné dôkazy. Žalovaní uplatnený nárok nerozporovali. Žalobca zastáva názor, že v rozhodnutí absentuje zásada spravodlivosti, nakoľko žalobca, resp. jeho právny predchodca si splnil svoju zmluvnú povinnosť, keď poskytol žalovanému finančné prostriedky, pričom žalovaný si svoje povinnosti neplnil, v dôsledku čoho žalobcovi poskytnuté finančné prostriedky neboli vrátené. Žalobca tiež uviedol, že pokiaľ nemal súd preukázanú splatnosť pohľadávky, mohol vychádzať z ust. § 103 Občianskeho zákonníka. Zo zmluvy o splátkovom úvere vyplýva mesačná periodicita splátok od 06.04.2007 do 06.03.2012, a preto je nepochybné, že sa zmluvné strany dohodli na plnení v splátkach. Žalobca prostredníctvom dohody uznal záväzok voči žalobcovi vzniknutý zo zmluvy o poskytnutí spotrebného úveru čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa splatiť svoj záväzok. Zároveň žalovaný potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. Žalobca umožnil žalovanému splácanie dlžnej sumy v mesačných splátkach, a teda sa snažil v záujme žalovaného predísť súdnemu konaniu. Nezohľadnením dohody podľa odvolateľa dochádza k popretiu zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Zároveň poukázal na skutočnosť, že ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyseľnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa.

Žalovaní v rade 1/, 2/ sa k odvolaniu písomne nevyjadrili.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe odvolania žalobcu v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 3 O. s. p.) rozsudok zrušil a vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) a h) O. s. p.

Rozhodnutie prvostupňového súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, keď okresný súd na zistený skutkový stav neaplikoval právnu normu správne.

Predmetom odvolacieho prieskumu sú výroky rozsudku okresného súdu, ktorými žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania. Prvostupňový súd argumentoval tým, že žalobca neuviedol skutočnosť, o ktoré opiera svoje právo, pričom podstatou uvedenej povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Podľa okresného súdu táto povinnosť tvrdenia je základom pre bremeno tvrdenia, ktoré spravdla zaťažuje obe procesné strany. V danom prípade žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď riadne a nezameniteľným spôsobom nevymedzil svoj nárok tak, aby bola vylúčená možnosť zámeny s iným nárokom, ako aj možnosť uplatnenia toho istého nároku. Poukázal na to, že žalobca v žalobe vymedzil skutkový dej príliš všeobecne, neurčito, a teda nepostačujúco a rozhodujúce skutočnosti, na základe ktorých si uplatnil svoj návrh, neboli opísané v požadovanom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu a vylučuje tak možnosť zámeny s iným skutkom. Podľa okresného súdu riadne vymedzenie a preukázanie splatnosti dlhu má bezpochyby význam z hľadiska stanovenia vzniku omeškania s peňažným plnením, ako aj z hľadiska ďalších právne významných inštitútov hmotného práva, ktoré súvisia s uplatnením nároku, ako je odstúpenie od zmluvy. Prvostupňový súd vyslovil, že z dôvodu absencie vyššie uvedených náležitostí nemá za následok odmietnutie podania postupom podľa ustanovenia § 43 ods. 1 O. s. p. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom okresného súdu, podľa ktorého mu nezostávalo nič iné, len žalobu pre pasivitu žalobcu zamietnuť. Týmto postupom podľa odvolacieho súdu došlo k odňatiu možnosti účastníka konania - žalobcu - konať pred súdom tým, že jeho žalobný návrh bol zamietnutý z dôvodu procesnej pasivity žalobcu a neunesenia dôkazného bremena. Na túto vadu musí súd prihliadať ex offo podľa § 221 ods. 1 písm. f) O. s. p. najmä v prípade, ak táto vada mohla mať vplyv na konečné rozhodnutie súdu v súvislosti s právnym posúdením danej veci.

Konanie sa začína na návrh. Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať meno, priezvisko, bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, a musí byť z neho zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha (§ 79 ods. 1 veta prvá a druhá O. s. p.). Sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, a ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať (§ 43 ods. 1 O. s. p.). Ak účastník v lehote podľa odseku 1 podanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať, súd

odmietne podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania. Ak bolo podanie doplnené alebo opravené v celom rozsahu v súlade s uznesením podľa odseku 1 najneskôr do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o odmietnutí podania, o odvolaní proti tomuto uzneseniu môže podľa § 210a rozhodnúť súd, ktorý ho vydal (§ 43 ods. 2 O. s. p.).

V zmysle ostatne citovaného zákonného ustanovenia, ak sudca alebo zamestnanec súdu dôjde k záveru, že podanie je nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné, uznesením rozhodne o ďalšom postupe podľa toho, či ide o podanie, ktoré by podľa obsahu mohlo byť návrhom na začatie konania, alebo o podanie, ktoré takým návrhom nie je. Obsahom uznesenia, proti ktorému nemožno podať odvolanie, je výzva účastníkovi, ktorý posudzované podanie urobil, aby podanie opravil alebo doplnil. Súčasťou výzvy je aj poučenie o spôsobe, rozsahu a potrebe opravy alebo doplnenia a poučenie o následkoch neopravenia alebo nedoplnenia podania. V prípade podania, ktoré by podľa obsahu mohlo byť návrhom na začatie konania, súd musí účastníka poučiť o možnosti odmietnuť také podanie, a pri ostatných podaniach o tom, že bez opravy a doplnenia sa na také podanie neprihliadne. Občiansky súdny poriadok umožňuje v citovanom ustanovení podanie, ktoré by mohlo byť podľa obsahu návrhom na začatie konania, odmietnuť, ak účastník napriek výzve sudcu alebo povereného zamestnanca podanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať. Pre taký postup a rozhodnutie ale musia byť splnené predpoklady ustanovené v § 43 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého sudca alebo poverený zamestnanec súdu v uznesení, ktorým vyzve účastníka na doplnenie alebo opravu podania, uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať; v prípade odmietnutia podania musí napokon v odôvodnení svojho uznesenia vysvetliť, ktoré konkrétne vady vytyčované žalobcovi neboli opravené a či vady bránili v konaní pokračovať.

Nesprávnym podaním je pritom také podanie, ktoré síce má všetky náležitosti uvedené v zákone, avšak tieto náležitosti alebo niektoré z nich sú uvedené nepresne, neurčite alebo nezrozumiteľne. Podanie je nesprávne i vtedy, ak síce obsahuje presné, určité a zrozumiteľné údaje, avšak je medzi nimi zjavný logický rozpor (napr. vtedy, ak žalobný petít nevychádza z označených rozhodujúcich skutočností, ale z iných, v podaní neuvedených okolností, a nemožno preto vyvodiť, na základe čoho má byť o žalobnom petíte rozhodnuté a pod.). Súd je povinný vyzvať (z úradnej povinnosti) účastníka, ktorý urobil neúplné alebo nesprávne podanie, aby vady podania odstránil. Túto povinnosť súd plní vtedy, ak pre tento nedostatok podania nemožno v konaní pokračovať; to platí predovšetkým pri podaniach, ktorými sa začína konanie na súde v prvom stupni, odvolacie konanie alebo konanie pred dovolacím súdom. Záver o tom, či neúplnosť alebo nesprávnosť podania bráni súdu tomu, aby pokračoval v konaní, závisí na okolnostiach konkrétneho prípadu. Uznesenie súdu, ktorým sa robí výzva na odstránenie väd podania, obsahuje okrem formálnych náležitostí rozhodnutia, aj: a/ údaje o tom, v čom je podanie neúplné alebo nesprávne, ktorá jeho podstatná náležitosť chýba a pod. (napr. v označení účastníka), b/ poučenie, ako treba doplnenie alebo opravu podania vykonať (napr. označenie žalovaného treba doplniť o miesto jeho bydliska a pod.); poučenie sa však nemôže týkať hmotného práva, vecnej legitímácie a pod., c/ lehotu na odstránenie väd podania; táto lehota je lehotou sudcovskou (§ 55 O. s. p.), ktorú môže predseda senátu (samosudca) uznesením predĺžiť, a to i dodatočne (po jej uplynutí), nesmie ju však skrátiť, d/ poučenie o tom, že podanie bude odmietnuté, ak podanie nebude včas opravené alebo doplnené. K odmietnutiu podania môže súd pristúpiť len vtedy, ak bol účastník na odstránenie väd podania riadne vyzvaný, ak vady podania napriek výzve neboli odstránené a ak nemožno pre tento nedostatok v konaní pokračovať. Poučovaciu povinnosť súdu uvedenú v § 43 ods. 1 O. s. p. treba odlišovať od všeobecnej poučovacej povinnosti podľa § 5 O. s. p. Prvostupňový súd v danej veci podľa tohto ustanovenia riadne nepostupoval.

Z obsahu spisového materiálu odvolací súd zistil, že výzvou na č. I. 28 vyzval žalobcu na uvedenie základných skutkových tvrdení a určil lehotu na odstránenie väd žaloby v lehote 7 dní od doručenia, čo konštatoval aj v odôvodnení samotného rozhodnutia. Z uvedeného je potom nepochybné, že takýto postup prvostupňového súdu je vadný, nakoľko výzva nebola vypracovaná formou uznesenia, v zmysle § 43 ods. 1 a nasl. O. s. p. s tým, že ani neobsahovala poučenie žalobcu o možnosti odmietnutia žaloby pre neodstránenie nedostatku, spočívajúceho najmä v nepopísaní rozhodujúcich skutkových okolností odôvodňujúcich žalobný návrh. V tomto smere pôsobí rozporuplne aj samotné odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu, keď na jednej strane dôvodí tým, že samotná žaloba neobsahovala potrebné skutkové tvrdenia, a preto nebol daný postup podľa § 42 ods. 3 a § 79 ods. 1 O. s. p. a na strane druhej konštatuje, že vyzval žalobcu na odstránenie základných skutkových tvrdení výzvou zo dňa 22.05.2013. Z uvedeného je zrejmé, že uvedený postup prvostupňového súdu nemožno zhojiť ani s poukazom

na zásadu spravodlivého procesu, keď okresný súd konštatoval, že žalobcovi nemohol umožniť väčší priestor na prednes skutkových tvrdení bez porušenia zásady rovnosti strán.

Výklad a používanie § 43 ods. 1 a 2 O. s. p. musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Súd musí vykladať a používať citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Interpretáciou a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Súd musí súčasne vychádzať z toho, že súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O. s. p.). Občianske súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie (§ 3 O. s. p.). Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu. V danom prípade však prvostupňový súd úplne ignoroval riadne použitie § 43 ods. 1, 2 O. s. p., čím dotknutému účastníkovi, ako bolo už vyššie konštatované, odňal právo konať pred súdom. Preto za daných okolností nemožno hovoriť o neunesení dôkazného bremena žalobcu, pokiaľ začal konať o žalobnom návrhu, ktorý nespĺňal požiadavku úplnosti, zrozumiteľnosti a logickej správnosti.

Sám Občiansky súdny poriadok to vyjadruje tak, že umožňuje odmietnuť podanie podľa § 43 ods. 2 len vtedy, ak v konaní nemožno pre nedostatky žaloby pokračovať. Možnosťou pokračovať v konaní v tomto zmysle je možnosť súdu konať a rozhodovať bez zásadnejších prekážok, ktorými sú neodstrániteľné alebo neodstránené nedostatky žalôb. Musí ísť o prekážky pre akýkoľvek ďalší postup všeobecného súdu (pozri napr. IV. ÚS 1/02).

Z uvedeného vyplýva, že prvostupňový súd bude postupovať v zmysle § 43 ods. 1 a nasl. O. s. p. a odstráni vady žalobného návrhu tak, aby mohol konať o riadnom návrhu. V prípade, že prvostupňový súd nedospeje k záveru, že vady žalobného návrhu boli riadne odstránené, rozhodne o odmietnutí podania, ktoré riadne zdôvodní, vysvetlí, z akých záverov vychádzal a ako ich skutkovo a právne vyhodnotil, a to nielen vo všeobecnej rovine. Zo záverov nesmie vyplývať jednostrannosť a ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Z uvedených dôvodov musel odvolací súd prvostupňové rozhodnutie zrušiť, vrátane výroku o trovách konania, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne a vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok prípustný nie je.